

Akademie výtvarných umění v Praze

Studijní program Výtvarná umění

Ateliér figurálního sochařství a medaile / škola Vojtěcha Míči

DIPLOMOVÁ PRÁCE

UVNITŘ A VENKU

INSIDE AND OUTSIDE

Vypracovala: Aneta Juklíčková

Vedoucí diplomové práce: doc. ak. soch. Vojtěch Míča

Oponent diplomové práce: MgA. Petr Stíbrál

Akademický rok 2018/2019

Krabice – prostor k ukládání, skladování. Přisvojování si tohoto neosobního předmětu. Pocit bezpečí v pravoúhle členěném prostoru. Také moment kdy se určitý prostor stává vlastnictvím. Potřeba soukromí i schovávání se, neochota k blízkosti.

Zabývám se prostorem vymezeným velikostí krabice. Pracuji s náhodně nalezenými kartonovými kusy, jež jsou nejen materiálem pracovním, ale především předmětem zaujetí. Reliéfy a prostorové objekty vychází z jejich konkrétních rozměrů, vznikají částečně jejich odlitím, částečně domodelováváním..

Tématem krabice se v oblasti sochařství 20. století zabývá řada umělců. Například Monique Lacey ve svých objektech zkoumá napětí mezi konstrukcí a destrukcí. Spíše konceptuální přístupy pak najdeme v práci Isy Genzken a v neposlední řadě Rachel Whiteread.

Krabici obecně vnímám je jako symbol přivlastnění prostoru. Krabice – také předmět vytvořený, exaktní jako protiklad k organickému světu. Reflektuji svou zkušenost pohybu v prostředí, kde je pravoúhlé členění prostor určených k obývání něčím samozřejmým. S tím do určité míry souvisí má potřeba téměř obsedantního uspořádávání si osobních věcí. Tato tvorba se dotýká také pozorování různých poloh mého strachu a práce s ním. Strach, strach pohnout se, jindy zase strach z ustrnutí. Strach při pohybu mezi lidmi, v komunikaci s nimi. Zalézt. Uvnitř krabice, svět redukován na pouhé okolo. Ohmatávám si svou potřebu vlastního místa, její míru, to kdy je přínosná a kdy už omezující. Beru tuto potřebu bezpečí a vlastního fyzického prostoru za svou, pozoruji ji, chvíli nehodnotím, hraju si stavím.

Je to trochu jako představa o ideálním. Jako sen o bezpečném místě z dob před mnoha lety. Stohy kancelářského papíru pokreslené motivem domku mojí dětskou rukou, tehdy.

Krabice procházejí větším či menším zásahem, jednou pouhým rozložením či složením, jindy v podobě konstruované iluze - reliéf krabice z krabice, či z větší části domodelovávané. Zajímá mě moment, kdy se z anonymního předmětu stává něco osobního. Rozměr krabice je mi ukotvením. Vznikají objekty a vycházející z rozměrů jednotlivých kusů krabic, a tedy v různých variacích lidského měřítka. Zkoumám jejich možnosti: uzavření i otevření. Krabice jako prostor k ukládání, stavění, obývání. Svou roli

zde hraje charakter používaného materiálu – karton, levný odpadový materiál určený k jednomu použití. Jeho snadná dostupnost přímo vybízí ke hře ne nepodobné dětskému vyrábění domečků, malých příbytků, které se tento můj pracovní proces do jisté míry podobá. Výsledným materiálem je pro mě často cement, má trvanlivý charakter, slouží pro mne k něčemu jako zafixování představy, určité fáze procesu "stavby". Kombinuji také ale materiály křehčí, jako je sádra a papír.

Motiv zabývání se přehnanou potřebou bezpečí a klamnou iluzí, že jej lze dosáhnout vystavěním schránky, se v mé tvorbě za poslední dva roky rýsuje velmi ostře.. zabydlet se někde je potřebné.. vybudovat si obydlí však není totéž jako zabydlet se v tomto světě. Budování je pouhou součástí tohoto zabydlení, tak jak to myslel Martin Heidegger – ve smyslu zdržování se na této zemi. Beru krabici, kterou si zabydlím - budování. Na chvíli. Nekončící proces.

"Avšak bydlení je člověk schopen jenom tenkrát, když již vybudoval, buduje a setrvává v předsevzetí budovat jinak." (Martin Heidegger: Básnický bydlí člověk)